

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, vonnis van 7 januari 2015

Huwelijk in het buitenland – Huwelijk in Marokko – Attest van geen huwelijksbeletsel – Verzet openbaar ministerie

Célébration d'un mariage à l'étranger – Mariage au Maroc – Certification de non empêchement à mariage – Opposition du ministère public

Inzake:

V. L. J.,
bediende, geboren te [...] op [...] en wonende te [...],

eisende partij,

persoonlijk aanwezig en bijgestaan door Mr. Staes P. loco Mr. Driesen Caroline te 2018 Antwerpen 1, Broederminstraat 38 (ref. C1045-14/VV),

tegen:

DE PROCUREUR DES KONINGS bij de RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN,

thans bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, woonstkeuze op zijn Parket te 2018 Antwerpen, Bolivarplaats – Gerechtsgebouw 20,

verwerende partij,

verschijnend door de heer E. De Bock, substituut procureur des Konings.

1. procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- de dagvaarding dd. 16 juni 2014,
- de conclusies van partijen,
- de stukken.

2. verzoek

Eiseres heeft, bij toepassing van artikel 20/1 van de Wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht de opheffing gevraagd van het verzet van de procureur des Konings tegen de afgifte van een attest van geen huwelijksbeletsel aan haarzelf met het oog op haar voorgenomen huwelijk in Marokko met de heer M. E. J.



Sedert 15 juni 2014 is deze wet opgeheven en wordt deze materie geregeld door de artikelen 68 e.v. van het Consulair Wetboek, die de inhoud van art. 20/1 van de Wet van 31 december 1851 nagenoeg hernemen.

3. beoordeling

3.1

Overeenkomstig artikel 2 B.W. beschikt de wet voor het toekomstige en heeft zij geen terugwerkende kracht.

Hieruit volgt dat het Consulair Wetboek slechts van toepassing is sedert 15 juni 2014.

Voordien was de Wet met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht van toepassing, met in artikel 20/1 een gelijkaardige regelgeving als deze van artikel 69-71 Consulair Wetboek.

Het is niet omdat de Wet met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht vanaf 15 juni 2014 werd opgeheven, dat alle handelingen die daarvoor geldig op grond van deze wet zijn gesteld zonder juridische grondslag worden.

Zo ook niet het verzet van het openbaar ministerie, dat als rechtsfeit blijft bestaan.

De vordering tot opheffing van dat verzet werd eveneens geldig ingesteld door eiseres, zij het dat vanaf 15 juni 2014 het Consulair Wetboek dient te worden toegepast.

Gezien de quasi gelijke inhoud van beide wetten – waarbij de figuur van het verzet tegen de uitreiking van een attest van geen huwelijksbeletsel en de te voeren procedure werden hernomen – kan dit zonder enig probleem.

3.2

Het attest van geen huwelijksbeletsel dient uitgereikt te worden indien blijkt dat de verzoeker naar Belgisch recht voldoet aan de hoedanigheden en voorwaarden om een huwelijk te mogen aangaan en naar Belgisch recht geen wettelijk bezwaar bestaat tegen een huwelijk.

Bij de beoordeling van eventuele bezwaren dient ook artikel 146*bis* B.W. te worden betrokken. Eiseres betwist dit niet.

Art. 146*bis* bepaalt: “Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om het bedoelde attest te weigeren. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet



onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Het behoort aan het openbaar ministerie om de elementen, op basis waarvan het beoogde huwelijk van eiseres niet waarachtig zou blijken, met objectieve gegevens te staven.

De rechter beoordeelt de intentie van partijen op het tijdstip van het verzoek tot aflevering van het attest van geen huwelijksbeletsel. Er kan echter ook rekening gehouden worden met latere gebeurtenissen die een licht kunnen werpen op de intenties van partijen.

Eiseres legt een bundel met overtuigingsstukken neer, waaruit volgens haar de oprechte intenties in hoofde van beide huwelijkskandidaten kunnen worden afgeleid.

Nochtans zijn er voldoende, ernstige en met elkaar overeenstemmende elementen waaruit dient afgeleid te worden dat minstens de heer M. E. J. het huwelijk niet zou aangaan met het oog op een duurzame levensgemeenschap, doch wel op verblijfsrecht. Een dergelijke huwelijk is in strijd met de openbare orde.

Eiseres heeft de Belgische nationaliteit. De heer M. E. J. heeft de Marokkaanse nationaliteit. Een huwelijk met een Belgische kan hem een duurzaam verblijfsrecht verzekeren.

Uit het dossier blijken onder meer nog volgende gegevens:

- De heer M. E. J. verbleef al in België, werd uitgewezen op 14 augustus 2013 en beoogt na het huwelijk terug naar België te komen.
- Er is een leeftijdsverschil van maar liefst 39 jaar tussen de aanstaande echtgenoten, waarbij eiseres bovendien ouder is (zij is 69 jaar) dan de heer M. E. J., wat hoogst ongebruikelijk is zowel in de Belgische als in de Marokkaanse samenleving.
- Eiseres en de heer M. E. J. legden weliswaar een verklaring van wettelijke samenwoning af op 10 januari 2013, doch deze dateert van vóór de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen. Aldus was er nog geen sprake van enige controle inzake schijnwettelijke samenwoning. Anderzijds kon de heer M. E. J. evenmin genieten van de opschorting van het bevel om het grondgebied te verlaten.
- Na de uitwijzing van de heer M. E. J. werd beslist om in Marokko in het huwelijk te treden.
- Een dochter van eiseres, C. D. R., heeft zich tot twee keer toe per e-mail tot de consulaire diensten van België in Casablanca gericht om deze erop te wijzen dat haar moeder misbruikt werd door de heer M. E. J. met het oog op het bekomen van



verblijfspapieren (stuk 1 van het openbaar ministerie). Blijkens een stuk voorgelegd door eiseres, steunt ze deze dochter door de betaling van haar huur. Wanneer de dochter zich dan verzet tegen het voorgenomen huwelijk van haar moeder en zo bereid blijkt de goede band met haar moeder op het spel te zetten, moet des te meer geloof worden gehecht aan haar bewering dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

- Bij de samenwoningcontrole op 3 juli 2013 is gebleken dat eiseres en de heer M. E. J. apart slapen. Er is een zetel in de living ingericht als bed en een tweepersoonsbed in een kamer apart, aan één kant beslapen. Op de zitting van 10 december 2014 gaf eiseres als uitleg dat ze enkel overdag in de zetel sliep, doch wel degelijk de nacht doorbracht in het bed in de aparte kamer bij de heer M. E. J. De vraag kan dan gesteld worden waarom er twee hoofdkussens werden aangetroffen in de zetel. Overigens heeft ze aan de verbalisanten verklaard dat ze praktisch altijd in de zetel sliep.
- Bij de samenwoningcontrole is ook gebleken dat eiseres en de heer M. E. J. slechts beperkt in staat zijn met mekaar te communiceren bij gebrek aan voldoende kennis van een gemeenschappelijke taal en dat ze totaal geen affectie voor mekaar vertonen.
- Uit de ondervragingen blijkt dat ze wederzijds eerder beperkt op de hoogte zijn van elkaars personalia. De heer M. E. J. weet bijvoorbeeld niet dat eiseres twee maal gehuwd is geweest.

Uit het geheel van de dossiergegevens blijkt naar het oordeel van de rechtbank op voldoende wijze dat eiseres en de heer M. E. J. niet de daadwerkelijke intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De heer M. E. J. beoogt met het huwelijk uitsluitend een verblijfsrecht in België te bekomen.

De bewijsstukken die door eiseres worden voorgebracht kunnen de voldoende met elkaar overeenstemmende elementen niet ontcrachten en de rechtbank niet overtuigen van het bestaan van de intentie in hoofde van de heer M. E. J. om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot opheffing van het verzet van de procureur des Konings tegen de uitreiking van een attest van geen huwelijksbeletsel ongegrond.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart het verzoek ontvankelijk, doch ongegrond.

Legt de kosten ten laste van eiseres.

Wijst het anders en meer gevorderde af.

Dit vonnis werd uitgesproken op zeven januari tweeduizend vijftien in openbare zitting van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

